

Elżbieta Rogalska

Twórczość plastyczna dzieci według Stanisława Popka

Stanisław Poppek zajmuje się twórczością plastyczną dzieci już od kilkunastu lat. Jest to powód dla którego warto rozpowszechnić twierdzenia jego zmagają. Wyodrębniłam więc najważniejsze kwestie dotyczące jego naukowej problematyki. Przedstawię poniżej te najważniejsze i krótko je omówię. Całość będzie mieć formę: cytat, omówienie.

Pierwsze na co zwraca uwagę Stanisław Poppek to zdefiniowanie twórczości plastycznej dzieci, którą uważał za „aktywność typowo ludzka, wywierająca na zasadzie transferu znaczny wpływ na całokształt postawy twórczej człowieka. Każda twórczość jest przecież zalążkiem nowego. Chodzi o to, aby tendencja twórczego działania stała się zespołem doświadczeń i codziennych nawyków”¹. Zdaniem Stanisława Popka twórczość to tworzenie czegoś nowego z tego co już istnieje, w cyklu codziennego tworzenia. Autor pragnąłby żeby twórczość plastyczna stała się codziennością. Twórczość plastyczna według Stanisława Popka ma za zadanie rozwijać umysł ale też kształtować osobowość człowieka. Dzieje się to za pomocą obcowania człowieka ze sztuką, która ma na celu pobudzanie go do kreatywności, nie tylko odtwarzania. Każda twórczość plastyczna jest wynikiem procesów psychicznych i emocjonalnych człowieka, w każdym wieku. „Tak więc twórczość plastyczna znacznie wykracza poza sferę artystyczną.”² – wykroczeniem tym jest pobudzanie wzrokowe, pobudzanie myślenia i wyobraźni. Człowiek rozwijając swoją twórczość rozwija równocześnie swoją sferę psychiczną. Kształtuje moralność człowieka i jego wizję społecznej akceptacji.

Stanisław Poppek podzielił uzdolnienia plastyczne na:

- „- wzrokowy (odtwórczy);
- intuicyjny (twórczy);
- wyobraźniowy (twórczy);
- uczuciowy (twórczy);
- behawioralny (twórczy);
- intelektualno – refleksyjny (twórczy);
- relatywny (twórczy).”³

¹ S. Poppek, *Analiza psychologiczna twórczości plastycznej dzieci i młodzieży*, Warszawa 1986, s. 130.

² Tamże.

³ Tamże, s. 133.

Dla Stanisława Popka twórczość plastyczna dzieci, młodzieży i ludzi dorosłych to przede wszystkim odtwarzanie rzeczywistości. Jednak każde odtworzenie rzeczywistości może mieć różny charakter. Odzwierciedla ją w pełni, bądź odzwierciedla ją w zetknięciu z pryzmatem twórczym, albo wzbogaconym uczuciem, wyobrażeniami, zachowaniem, refleksją czy obojętnością. Stanisław Poppek pięknie podsumowuje swoje refleksje zdaniem „wychowanie poprzez twórczość plastyczną jest z jednej strony procesem indywidualizacji człowieka, a z drugiej – społecznej integracji i pojednania”⁴. Oznacza ono, że wychowanie to nie tylko przekazywanie umiejętności społecznych ani odkrywania indywidualnego potencjału człowieka, ale również umiejętność integrowania się z innymi ludźmi.

Podsumowując wychowanie w twórczości jest procesem dalekobieżnym, który można traktować jako wynik całokształtu człowieka. Człowiek wychowuje się wraz z twórczością własną, na którą przelewa swoje emocje, stany psychiczne, relacje z innymi ludźmi, stesy, radości, smutki. Jest to sposób radzenia sobie z otaczającą rzeczywistością i wyrażania siebie poprzez twórczość. Wyrażanie to to wyizolowanie siebie z punktu widzenia innych, na swój własny sposób, wobec otaczającego świata.

Kategoria: Artykuł

Dziedzina: Pedagogika twórczości, Pedagogika wczesnoszkolna i przedszkolna

⁴ Tamże, s. 134.

Bibliografia:

S. Popek, *Analiza psychologiczna twórczości plastycznej dzieci i młodzieży*, Warszawa 1986.